

Prædiken søndag d. 3. maj 2020.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Joh 10,1-10 & Apg. 2,42-47.

Hvem er for eller i mod?

Hvem er inde, hvem er ude?

Hvem gør det rigtige, hvem gør det forkerte?

Måske virker det sådan lidt voldsomt at stille ting op overfor hinanden på den måde. Vi er - de fleste af os i alt fald - pæne mennesker, så vi formulerer os ikke så markant.

Men vi kommer ikke uden om, at vi kategoriserer mennesker, som vi omgiver os med. Vi siger det måske ikke højt, for det er nærmest politisk ukorrekt. Men det sker, hele tiden.

Hvem vil jeg være i forbindelse med på Facebook, er ét eksempel.

I dag skulle vi have konfirmationer i kirken. Jeg er sikker på, at i alle familierne har man talt om, at vi har x antal pladser til festen, så hvem skal med og hvem skal ikke med?

Der er så mange situationer i vores daglige liv, hvor vi afgør, hvem er inde, og hvem er ude.

Lidt mere alvorligt er det i mange private virksomheder for tiden, hvor krisen kradser. Her er det cheferne, der sidder med det tunge ansvar, at afgøre hvem der er inde og hvem der er ude.

2 af 5

For tiden er det rigtigt meget, hvem er raske og hvem er syge. Uden på kirkens dør, hænger en plakat som siger STOP - Gå ikke ind hvis du er syg.

Jesus har sin gang i et samfund, som er helt vildt optaget af rigtigt - forkert, inde - ude.

Her handlede det om, hvem der levede rigtig efter loven, og hvem gjorde ikke.

Det handlede om, hvem blev velsignet med succes, fordi de levede rigtigt og hvem levede selvforskyldt i fattigdom eller sygdom.

For det var opfattelsen, hvis du var syg, eller fattig, så var det nok fordi du ikke opførte dig korrekt i forhold til den religiøse lov, så det var din egen skyld.

Det er lige præcis det, som er baggrunden for, at Jesus fortæller om den gode hyrde, som vi har læst.

For før det, i hele kapitel 9 her hos Johannes, har vi en diskussion med farisæerne, som er oprørte over at Jesus har helbredt en mand, der var født blind.

Den historie er nøglen til at forstå, når Jesus fortæller om den gode hyrde. Så den skal vi lige kigge lidt på.

Når Jesus ud af nåde og kærlighed helbreder en blind mand, og så ovenikøbet på en sabbat, på en jødiske helligdag, så laver han rod i deres systemer.

Nu rokkes farisæernes simple verdensbillede, og den slags ved vi, fra os selv, er ubehageligt.

Farisæernes verdensbillede er nemlig sådan, at når de ser en blind mand, så tænker de. Gad vide, hvad han eller hans forældre har gjort, siden det er blevet sådan med ham.

Selv Jesu disciple er præget af den tankegang, så de spørger faktisk: "Rabbi, hvem har syndet, ham selv, eller hans forældre, siden han er født blind?"¹

Det handler ikke bare om, at han er blind. I sig selv er det slemt nok. Det handler også om, at fordi folk tror det er hans egen eller forældrenes skyld, så er han stigmatiseret. Han er lukket ude af stort set hele samfundet, og de religiøse peger fingre af ham.

Han er ikke blandt dem, der er inviteret til noget som helst. Han er så udenfor som man kan være.

Men så møder han Jesus, og det har det jo med at forandre folks liv. Den unge mand her er ingen undtagelse fra det.

Jesus helbreder ham, så han kommer til at se. I stedet for at glæde sig over det, så giver mange sig til at være forargede over, at Jesus har helbredt ham, og endda gjort det på en sabbat, hvor man i følge loven ikke må arbejde.

De selvretfærdige mener ikke at det kan være rigtigt, fordi Jesus er jo ikke én af dem, og han overholder ikke alle de samme rigide regler som dem, så dette er galt. I deres optik er det i al fald ikke retfærdigt.

¹ Joh 9,2

Det har de faktisk fuldstændigt ret i.

Jesus taler ikke om skyld og skam, om ude og inde, om dårlig eller god. Jesus taler om nåde, og den er efter meget jordisk målestok uretfærdig, men den er baseret på kærlighed og tro, ikke på målebånd og regler. Det er nåde, og det vil altid være noget andet end millimeter-retfærdighed.

Jesus er ikke optaget af om, folk har de rigtige holdninger, har læst de rigtige bøger, er venner med de rigtige mennesker, eller om de er raske eller syge.

Jesus ser mennesket, som det det er.

Efter at Jesus har helbredt den blinde mand, og har overværet al den polemik, som det gav, og set hvordan det forstyrrer de selvretfærdiges oplevelse af verden, fortæller han dem historien om den gode hyrde.

Det er de færreste af os, der har en hyrdes jobbeskrivelse, så hvad en hyrde forventes at gøre, er egentlig ukendt for os, men det er særdeles kendt af dem, som lytter til Jesus.

En hyrde vogter fårene. En god hyrde vogter ikke på fårene, så han leder efter alle deres fejl og leder efter undskyldninger for at smide dem ud. Nej, den gode hyrde vogter fårene, for at skærme dem og passe på dem.

Billedet er, at der er utroligt mange stemmer at lytte til, men den stemme, som hyrden har, den stemme kender fårene. Det er en stemme, der indgyder ro og tillid, og en

5 af 5

stemme, som de følger i tillid og tro. Mon ikke vi kender det med, at der er helt utroligt mange stemmer, som vil have vores opmærksomhed? Men der er én stemme, som leder til ro. En stemme der leder til mere end det, den leder til frelse.

Jesus taler sådan til dem om Gud og om hans rolle i forhold til dem. Det er et noget andet billede end det sort, hvide, inde, ude billede, som de ellers hører.

I vers seks står der lige ud, at folk ikke forstod hvad han sagde.

Jeg synes det er et smukt billede, men folk forstår det ikke. Måske er det sådan, fordi de er så vant til at tro = frygt og kontrol.

Her præsenterer Jesus en fortælling, hvor tro er tillid, og efterfølgelse, hvor det er ligegyldigt om man har succes, er rask eller syg, inde ude. Her kan alle være med.

Det er et helt andet billede af tro, som Jesus tegner.

Den er et billede, hvor Jesus er den, der redder livet for fårene, som følger ham, fordi de kender hans stemme.

Jeg er ligeglad med inde, ude, for eller imod, men jeg ved godt, hvilken stemme, jeg ønsker at følge. Jeg ved at at du også er kaldt på og er velkommen, lige sådan som du er.

Amen.